

CHƯƠNG THỨ CHÍN

NÓI DỐI VÀI CÂU CŨNG CHẴNG SAO

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Đúng là Bạch Vân Quán sao đạo trưởng lại bảo là làm chỗ ?

Đạo nhân lạnh lùng đáp :

-Người ta ai cũng có thể đến đây nhưng thí chủ thì không được.

Lục Tiểu Phụng tức mình hỏi :

-Đạo trưởng biết tại hạ là ai không ?

Đạo nhân cười nhạt, đột nhiên xoay mình để lộ chỗ da cây ngô đồng bị khoét đi một mảng và khắc một hàng chữ :

" Chim phượng bay tới đây là phải chết dưới gốc cây này "

Lục Tiểu Phụng thở dài nói :

-Quả nhiên đạo trưởng đã biết tại hạ là ai rồi.

Đạo nhân lạnh lùng đáp :

-Chim phượng chỉ đậu trên cây ngô đồng mà cây này là chỗ chôn thí chủ đó.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được hỏi :

-Đạo trưởng gặp tại hạ rồi ư ?

Đạo nhân đáp :

-Chưa.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chẳng lẽ giữa chúng ta có thâm cừu đại hận ?

Đạo nhân đáp :

-Không có.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười hỏi :

-Giữa chúng ta đã không quen biết lại không cừu hận mà sao đạo trưởng nhất định giết tại hạ ?

Đạo nhân đáp :

-Vì thí chủ là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng cười hỏi :

-Chỉ vì lý do đó thôi ư ?

Đạo nhân đáp :

-Lý do đó là đủ rồi.

Lão xoay tay rút kiếm khỏi vỏ.

Đúng là một thanh bảo kiếm. Kiếm quang như nước hồ thu.

Đạo nhân bung vào thanh kiếm một cái cho bật lên tiếng choang như tiếng rỗng gầm.

Tiếng kiếm chưa dứt, bốn mặt đột nhiên sáu đạo nhân xuất hiện. Bọn này cũng ăn mặc như lão và đầu đội mũ vàng.

Sáu người, sáu thanh kiếm đều đúc bằng thép nguyên chất buộc giây thao vàng phát phơ bay trước gió.

Đột nhiên các đạo nhân đồng thời động thủ.

Hiển nhiên bảy đạo nhân bày thanh Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, một trận thế bí mật của phe Bắc Tông. Đạo nhân mặt lạnh như tiền hiển nhiên là máu chốt phát động kiếm trận. Kiếm pháp của lão tinh diệu tuy chưa bì kịp hai tay đại kiếm khách tuyệt thế vô song là Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết nhưng đường kiếm rất nhẹ nhàng linh động đều vào hàng cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ. Huống chi Bắc Đẩu Thất Tinh Trận phối hợp cực kỳ nghiêm mật tuyệt không kẽ hở. Uy lực của bảy thanh kiếm tưởng chừng mãnh liệt bằng bảy mươi cây kiếm.

Lục Tiểu Phụng tựa hồ không còn cơ hội nào phản kích được. Vùng kiếm quang dày đặc như mảng lưới mà chàng chẳng khác con cá mắc lưới. Dù chàng tả xung hữu đột, tung lên nhảy xuống cũng khó lòng ra thoát.

Lưới kiếm quang mỗi lúc một thu hẹp lại.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên thở dài nói :

-Kiếm là kiếm tốt. Kiếm pháp cũng là kiếm pháp tuyệt diệu. Chỉ đáng tiếc các vị làm to rồi.

Chưa ai cất tiếng hỏi chàng " Làm ở chỗ nào ? ". Dù có người muốn hỏi cũng không kịp nữa.

Trong nháy mắt này Lục Tiểu Phụng đột nhiên ra tay. Chàng chuyển mình một cái nắm được khuỷu tay đạo nhân áo xanh khẽ nhấc lên.

Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau. Bảy thanh trường kiếm bắn tia lửa tung tóe.

Người Lục Tiểu Phụng khác nào con cá lướt ra ngoài, không bị hãm trong lưới nữa.

Cũng trong chớp mắt này, đột nhiên một tiếng cười lạ nổi lên. Một đạo hàn quang như cầu vồng vọt tới.

Uy lực và tốc độ chiêu kiếm này còn cao hơn đạo nhân mũ vàng nhiều.

Lục Tiểu Phụng vừa thoát khỏi kiếm trận, kiếm quang đã uy hiếp cổ họng chàng chỉ còn cách chừng một tấc. Kiếm khí lạnh lẽo quạt vào da chàng rát như đao.

Lục Tiểu Phụng vẫn bình tĩnh tươi cười, đột nhiên đưa hai ngón tay kẹp lấy.

Đối phương vừa nghe tiếng cười của chàng, lưới kiếm đã bị kẹp chặt.

Chàng ra tay còn mau lẹ hơn cả thanh âm.

Kiểm khí tiêu tan.

Lục Tiểu Phụng dùng hai ngón tay kẹp được sống kiếm rồi mỉm cười nhìn người trước mặt.

Người này mặc áo gấm rất hoa lệ, mặt trắng lún phún râu vào cỡ trung niên.

Hán tử trung niên giật mình kinh hãi ngó trân trân Lục Tiểu Phụng. Trên đời chẳng ai tin chàng ra tay lẹ đến thế. Cả người này cũng không ngờ.

Hắn tự tin kiếm pháp của mình chẳng kém gì Diệp Cô Thành và Tây Môn Xuy Tuyết, yên trí đòn đánh của hắn không thể sinh được.

Bây giờ hắn mới biết là đã lầm to.

Giữa lúc ấy dưới mái hiên sau cây ngô đồng bỗng có người nổi lên tràng cười rộ hỏi :

-Bần đạo đã bảo chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành và thủ pháp Linh Tê Nhật Chỉ của Lục Tiểu Phụng đều là võ công tuyệt thế vô song. Bây giờ các vị đã tin được chưa ?

Một người khác thở dài nói :

-Bữa nay bọn mình được mở rộng tầm mắt. Thật là đáng phục.

Người đứng tuổi mặc áo gấm đột nhiên thở dài nói :

-Lục Tiểu Phụng quả không hổ danh Lục Tiểu Phụng.

Mộc đạo nhân vuốt râu cả cười. Người mỉm cười hẳn là Cố Thanh Phong, quán chủ chùa Bạch Vân.

Có hạng người vĩnh viễn lúc nào cũng mỉm cười. Cố Thanh Phong là hạng người này.

Nguyên lão dung mạo diêm dúa, phong độ ba y bướm. Nụ cười của lão càng khiến lão là con người ôn nhu văn nhã dễ bề thân thiết.

Lão mỉm cười đi tới, vung tay áo quạt chữ viết bằng châu sa trên cây ngô đồng rồi nói :

-Chắc bây giờ Lục công tử đã nhận ra đây bắt quá là...

Lục Tiểu Phụng nói theo :

-Bắt quá là trò đùa.

Cố Thanh Phong càng lộ vẻ kinh dị hỏi :

-Công tử biết rồi ư ?

Lục Tiểu Phụng gật đầu đáp :

-Tại hạ biết vì rất nhiều người thích đùa kiểu này với tại hạ.

Cố Thanh Phong trong ánh mặt lộ vẻ bẽn lễn nói :

-Trò đùa này dĩ nhiên không hay lắm nhưng không đến nỗi tệ hại.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-ít ra mỗi lần tại hạ gặp người ta đùa kiểu này cũng nhận thấy khí vận mình không đến nỗi xúi quẩy.

Cố Thanh Phong hỏi :

-Sao biết ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ đáp :

-Nếu khí vận của tại hạ xúi quẩy thì trò đùa này đâu còn là trò đùa nữa.

Chàng nhẹ nhàng đặt thanh kiếm kẹp trong hai ngón tay xuống tựa hồ sợ lưỡi kiếm làm đứt ngón tay. Chàng nói tiếp :

-Cổ họng con người đã bị mũi kiếm xuyên thủng một lỗ lớn thì ít ra chính người đó tự hiểu không phải là trò đùa.

Người mặc áo gấm cũng cười nhưng nụ cười có vẻ gượng gạo, hối hận, nói :

-Bản ý tại hạ không muốn đùa kiểu này nhưng các vị đều bảo đảm trên đời chẳng có ai đâm trúng được cổ họng Lục Tiểu Phụng nên tại hạ mới...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời :

-Nên các hạ không nhịn được mới thử coi phải không ?

Cầm y nhân cười đáp :

-Các vị cũng bảo đảm là công tử tuyệt không nổi nóng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười nói :

-Dù tại hạ muốn nổi nóng cũng không dám nổi nóng trước mặt một cao thủ hộ vệ trong đại nội.

-Công tử nhận được tại hạ ư ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Ngoài Phú Quý Thần Kiếm ẹn Kiện ẹn tam gia thì còn ai sử được chiêu Ngọc Nữ Xuyên THoa đó ?

Mộc đạo nhân lại cười rộ hỏi :

-Bần đạo đã nói trwoacs nhân vật này chẳng nững thủ pháp phi thường mà nhãn lực cũng ghê gớm.

người giang hồ đều biết trong đại nội của Hoàng Cung có nhiều đại kiếm thủ nhưng tahạt ra chưa mấy ai đã gặp bốn nhân vật này.

ẹn Kiện ẹn cả cười vỗ vai Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhãn lực của công tử quả nhiên không phải tầm thường. Tại hạ đã mười mấy năm chưa qua lại giang hồ không ngờ công tử cũng nhận ra được.

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Số ngwoif sử dụng cđược chiêu Ngọc Nữ Xuyên THoa đã không có mấy, nhất là sử dụng đến độc xuất thần nhập hóa thì trong thiên hạ chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng dường như có ấn tượng sâu xa về nhâ vật. Trong trí tưởng rtượng của chàng những tay cao thủ ở đại nội nhất định đều là những nhân vật

ngạo nghễ dưới mắt không người. Nhân vậy này lại vui vẻ ôn hoà, nụ cười rất vui tươi nên chàng cũng hy vọng làm cho hấn khoan khoái.

Quả nhiên ẹn Kiện ẹn mắt sáng rực lên, nắm chặt tay Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Công tử nói thật đấy chứ ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Tại hạ chưa từng nói dối bao giờ.

ẹn Kiện ẹn hỏi :

-Nếu vậy công tử nên cho biết chiêu thức của tại hạ so với chiêu thức của Diệp Cô Thành như thế nào ?

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm đáp :

-Khi tại hạ tiếp chiêu thức của Diệp Cô Thành đã đứng tựa lưng vào tường, không có một nhân vật nào khác. Nhưng lúc tại hạ tiếp chiêu của các hạ thì sau lưng còn bầy thanh kiếm.

ẹn Kiện ẹn khoé mắt bỗng ra chiều ảm đạm :

-Thế thì tại hạ còn kém y rồi.

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Sự thực các hạ không hơn y được.

ẹn Kiện ẹn thở dài nói :-Bây giờ tại hạ đã biết thủ pháp của công tử cao siêu lắm nhưng chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên...

Lục Tiểu Phụng cười :

-Dĩ nhiên là một tuyệt chiêu vô địch, chắc chắc anh hùng, hào kiệt sẽ tới xem cho bằng được chiêu thức này.

ẹn Kiện ẹn lắc đầu :

-sự tình chắc không phải như thế. Quần hùng sẽ không được xem trận đấu của Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành.

Lục Tiểu Phụng ngạc nhiên :

-Tại sao ?

-Tại vì trận đấu không diễn ra ở ngọn núi mà hai bên sẽ đấu trên Tử Cấm Chi Điện.

-Ồ ! Đạo truongr biết như thế à ?

-Cuyện này mới xảy ra mới hai ngày rồi, chắc lần này thiếu hiệp cũng không dự đwocj.

-Đạo trưởng đừng quên tại hạ là thị vệ trong đại nội. Khi nào tại hạ để họ thiên tiện lần vào cấm địa.

Cố Thanh Phong nói :

-Thí chủ có thể phá lệ một phen.

ẹn Kiện ẹn hỏi :-Làm sao mà phải phá lệ ?

Cố Thanh Phong đáp :

-Vi thí chủ nhất định muốn biết chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên tuyệt thế vô song của Diệp Cô Thành.

Ọn Kiện ọn lại thở dài nhún nhó cười nói :

-Đạo trưởng phải cái tật rất lớn là biết nhiều chuyện quá.

Lục Tiểu Phụng cũng thở dài nói :

-Quả là nhiều chuyện.

Cố Thanh Phong hỏi :

-Công tử không ngờ bần đạo biết chuyện này ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Vụ này nguyên là một điều bí mật.

Cố Thanh Phong mỉm cười nói :

-Bây giờ cái đó không bí mật nữa. ở kinh thành chẳng còn chuyện bí mật.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Vió thế mà đạo twonrg đã biết trước tại hạ tới đây ?

Cố Thanh Phong đáp :

-Công tử là bạn của Lý Yến Bắc, nếu người khác ở vào địa vị công tử thì e rằng đã chết về tay Đỗ Đồng Hiên rồi.

Mộc đạo nhân đột nhiên lên tiếng :

-Đáng lẽ bọn bần đạo đến kiếm công tử nhưng công tử lại làm chứng cho bọn kia rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Nhà sư chất phác thì sao ?

Mộc đạo nhân đáp :

-Y bị bần đạo lôi đi. Bần đạo cũng biết công tử muốn kiếm y.

Cố Thanh Phong nói :

-Đáng tiếc bọn bần đạo chậm mất một bước, không được ăn món tái dê của Thập Tam Di ra tay làm lấy.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người xuất gia cũng ăn thịt dê ư ?

Cố Thanh Phong cười đáp :

-Người xuất gia không ăn thịt dê thì khi nào dám bỏ một trăm chín mươi lăm vạn lạng để đánh cuộc với Lý Yến Bắc ?

Lục Tiểu Phụng nhìn hấn hỏi :

-Phải chăng đạo trưởng đã chắc chắn mình không thể thua được ?

Cố Thanh Phong hỏi lại :

-Công tử có chịu đánh cuộc khi biết chắc mình phải thất bại không ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Dĩ nhiên không chịu.

Cố Thanh Phong hỏi :

-Khi công tử đánh rồi phải chăng cảm chắc phần thắng về mình chẳng ít thì nhiều ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Xem chừng đạo trwongr cũng giống tại hạ là không biết nói dối.

Cố Thanh Phong nói :

-Người xuất gia không thể nói dối.

Lục Tiểu Phụng nói :

-Nhưng đáng tiếc người nào muốn đạo trwongr nói thật thì lại không phải chuyện dễ dàng.

Cố Thanh Phong cười mát nói :

-Người xuất gia còn quen nói lơ lửng, hư hư thực thực, không hư cũng không thực, chân chân giả giả, không chân cũng không giả.

ϕn Kiện ϕn lại vỗ vai Lục Tiểu Phụng cười nói :

-Thực ra công tử cũng nên học đạo trwongr, thỉnh thoảng cũng nên nói lơ lửng, thậm chí nói dối vài câu cũng chẳng sao ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Đáng tiếc tại hạ hễ nói dối một cái là gân co lại phải phóng trunbg tiện.

ϕn Kiện ϕn kinh hãi nhìn chàng hỏi :

-Thực ư ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Giả chứ không thực.

Trong thiền phòng ngồi một lũ đông đều ra chiều cung kính, cung kính như lũ trẻ nít ngồi trong học đường chờ giờ tan học.

Bọn này dĩ nhiên không phải trẻ nít cũng không theo quy củ.

Lục Tiểu Phụng thấy bọn chúng rồi vì hàng ngày chúng phải chạy theo Lý Yến Bắc nửa giờ buổi sớm. Từ ngày KIm Đao Phùng Côn bị liệng xuống sông băngh, không ai dám khuyết tịch lần nào nữa.

Nhưng từ nay trở đi, họ không phải chạy nữa mà chỉ có một mình họ Lý.

Hôm nay bọn họ ai làm việc người ấy mà đây là việc của họ.

Lục Tiểu Phụng nhìn bọn chúng đột nhiên cười nói :

-ngồi ở đây tuy khoan khoái hơ nchạy ngoài đường nhưng ngồi lấm bụng đói lại phình ra. Bụng phình chưa chắc đã nghẹt thở.

Mọi người cúi đầu xuống mà cúi thật thấp.

Can Nhi Triệu cũng bị Lục Tiểu Phụng ngó thấy rồi. Chàng liền nhớ tới con ngựa bạch mang người chết và gất hiếu niên nóng nẩy Nghiêm Nhân Anh.

Người kia làm sao mà chết ? Con ngựa đó ở đâu ra ?

Lục Tiểu Phụng muốn hỏi những câu này nhưng không thể hỏi được vì bây giờ không phải lúc nên hỏi mà nơ idây cũng không tiện hỏi.

Nếu là người khác đành lơ đi như không ngí thấy nhưng Lục Tiểu Phụng lại không phải là người khác.

Cố Thanh Phong đang bày rượu ra thì Lục Tiểu Phụng đột nhiên xông tới túm lấy vạt áo can Nhi Triệu lớn tiếng hỏi :

-té ra là người. Bữa nay ta ìm thấy người rồi. Người còn tưởng trốn được chăng ?

Mọi người đều biến sắc chẳng hiểu câu chuyện ra làm sao ? Sắc mặt biến đổi thảm bại nhất dĩ nhiên là Can Nhi Triệu.

Chính Can Nhi Triệu cũng chẳng hiểu chuyện gì.

Cố Thanh Phong muốn lại khuyên giải.

Lục Tiểu Phụng sắc mặt xám xanh, xẵng giọng :

-Bữa nay tại hạ phải đòi món nợ cũ của gã này, không đòi ngay không được. Tại hạ thanh toán xong rồi sẽ trở lại bồi rượu các vị. Ai mà cản trở tại hạ...

Chàng không nói nữa mà cững chẳng cần phải nói thêm.

Không ai muốn vì Can Nhi tTriệu để làm phật ý Lục Tiểu Phụng. Trước mặt đông người, Lục Tiểu Phụng lôi Can Nhi Triệu ra cửa, dời khỏi Bạch Vân Quán tiến vào khu rừng cây.

Vùng thái dương đã lên cao. Bữa nay chiều trời không đẹp.

Trong rừng vẫn âm u. ánh dương quang lọt qua khe lá chiếu vào mặt Can nHi Triệu.

Sắc mặt gã lợt lạt, miệng ấp úng hỏi :

-Cuyện này ra làm sao ? Tiểu nhân có thù hằn gì với Lục đại hiệp ?

Lục Tiểu Phụng đột nhiên buông tay ra mỉm cười đáp :

-Chẳng có chuyện gì mà cũng không cừu hận.

Can Nhi Triệu ngơ ngác nhưng mặt gã đã có chút huyết sắc, gã hỏi :

-Chẳng lẽ đây cũng chỉ là trò đùa ?

Lục Tiểu Phụng đáp :

-Trò đùa có lúc biến ảo không phải trò đùa.

can Nhi Triệu giơ tay lau mồ hôi trán hỏi :

-Nếu tiểu nhân đi nghe tin tức thay cho Lục đại hiệp, nó có biến ảo không ?

Lục Tiểu Phụng cười đáp :

-Không. Nhất định là không.

Buổi sáng ngày mười bốn tháng chín.

ánh dương quang soi vào góc tây bắc Tử Cấm Thành. Tuy ánh dương quang sáng tỏ mà nơi đây vẫn âm u thảm đạm. Không một người nào đến chốn này. Thật không ai ngờ mong Tử Cấm này lâu vàng gác ngọc, quy mô rộng lớn lại có chỗ âm u thảm đạm, Lục Tiểu Phụng cũng không ngờ tới.

Dưới chân tường trắng lệt mà lại có một vùng nhà cây vách đất, nghèo nàn hủ lậu. đường phố cũng chata hẹp dơ dáy. Hai bên là những tiệm cơm khói bám đen sì hay nững quán trà nhỏ như chuồng gà cùng những tiệm tạp hóa nhỏ bé bày mọi thứ.

Trong làn gió đầy mùi khói khét lẹt, mùi rượu nồng nặc, mùi cá muối tanh tươi, mùi đậu hủ khô nằng nặc, lại còn nhiều thứ mùi vị quái dị không bút nào tả xiết. Một đặng là mùi dầu thơm nữ nhân bôi đầu, mùi chả chó thơm ngậy. Bao nhiêu mùi vị trộn lẫn với nhay thành một thứ mùi vị không biết dùng từ ngữ gì để hình dung.

Lục Tiểu Phụng dù trong iấc mơ cũng không nghĩ tới trên cõi đời này lại có mùi vị quái lạ đến thế. Chàng không thể tin được nơi đây ở trong thành Tử Cấm. Nhưng sự thật chàng đã tiến vào Tử Cấm Thành rồi. Can Nhi Triệu đến kiếm một vị thái giám là bạn gã. Bạn gã đưa vào đây.

Can Nhi Triệu quả là tay giao du rất rộng. Bạn hữu gã đủ các loại, các cỡ không thiếu mặt nào. Gã nói :

-ở góc tây bắc Tử Cấm Thành có nơi rất kỳ quái. Tiểu nhân dám bảo đảm Lục đại huệp tuyệt đối chưa tới bao giờ. Người tầm thường muốn đến là không được đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Tại sao vậy ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Vì địa phương đó là chỗ cư trú của gia đình thân thích các thái giám. Những thái giám trong hoàng thành muốn ra ngoài một lần cũng không phải chuyện dễ. Lúc rồi rái họ đến đó tiêu khiển nên các thứ tà môn ngoại đạo chẳng thiếu món gì.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Người muốn đến đó coi ư ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Tiểu nhân quen một vị thái giám tên gọi An Phúc có thể đưa chúng ta tới.

Lục Tiểu Phụng hỏi :

-Chúng ta tới đó làm gì ?

Can Nhi Triệu đáp :

-Vì tiểu nhân đã được tin con ngựa bạch kia ở trong vùng phụ cận đó đi ra.

-----oOo-----